ציפורי האסיף
כתבה בלאנקה לופז די מריסקאל
צייר אנריקה פלורס

בעיירה קטנה, שם איפה שכולם מכירים את כולם, חי אדם צעיר בשם חואן עורבן. הוא נקרא כך כי תמיד ליוו אותו שני ציפורים - עורבנים.

חואן נהג לשבת תחת העץ האהוב שלו, ולתכנן את עתידו. הוא רצה מאוד בשטח אדמה משלו, כפי שהיה לסבא ולאבא שלו. אך אחרי מותו של אבא האדמות חולקו, והן הספיקו אך בקושי לשני האחים הבוגרים שלו. לכן חואן נאלץ לעבוד כשכיר אצל בעלי המלאכה בעיר.

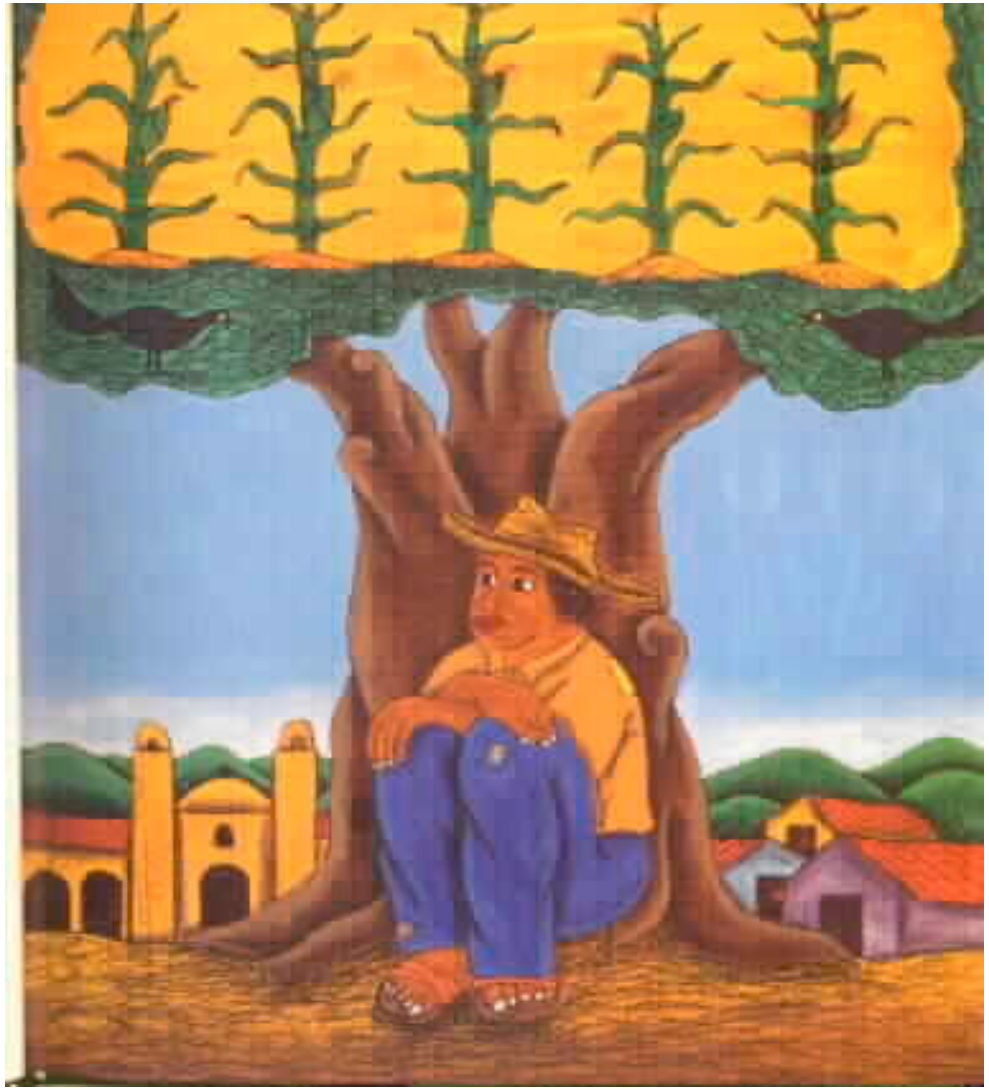

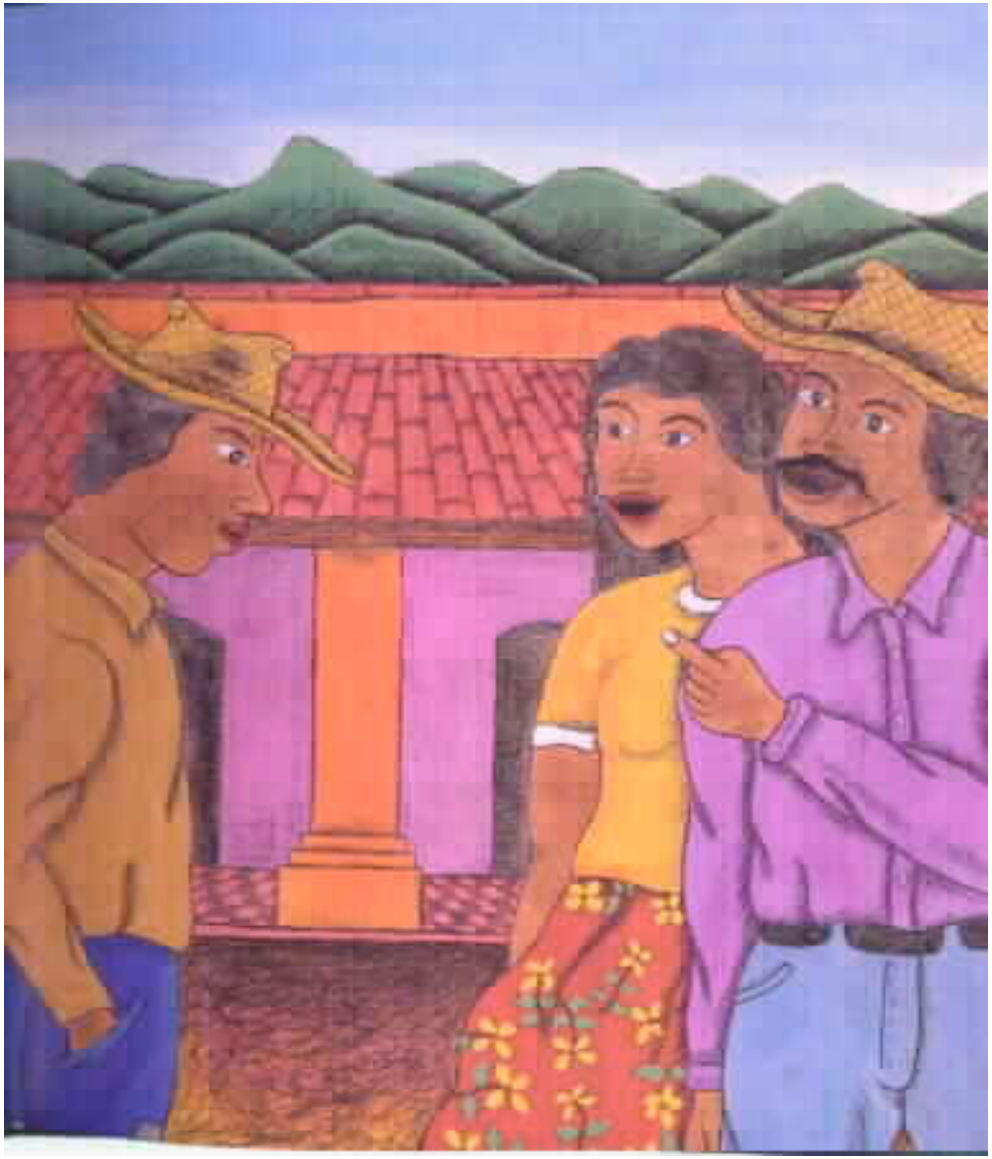

"אילו רק הייתה לי אדמה משלי, חיי היו משתנים" חשב חואן. פעם הלך אפילו אל דון טוביאס, האיש העשיר ביותר בעיר, וביקש שישאיל לו חלקת אדמה.

דון טוביאס פרץ בצחוק, וגם אישתו צחקה: "מדוע להשאיל לך אדמה? הרי אינך יודע כלום על חקלאות."

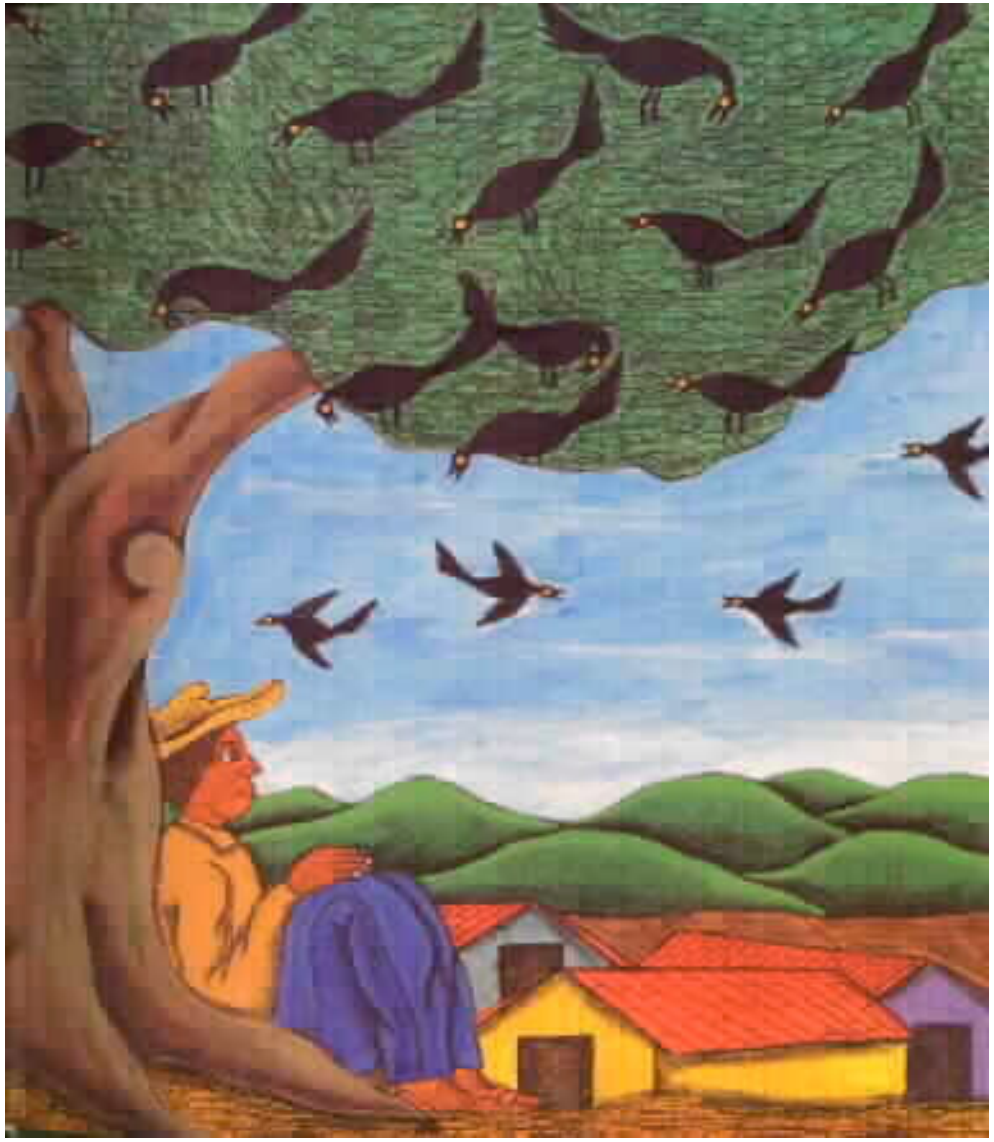

בבושת פנים חזר חואן לעץ שלו. זה היה המקום היחיד בו הוא הרגיש באמת שקט ומאושר.

בין ענפיו הגדולים של העץ גרה להקה של עורבנים, שהתרגלו אליו וראו בו ידיד. הייתה שם במיוחד ציפור אחת שדאגה לו מאוד, ורצתה לעזור לו למצוא את דרכו בחיים. היא באה אליו לעתים קרובות וישבה על כתפו או על הכובע שלו. חואן קרא לה *גראחו*.

אחרי שחשב זמן רב, החליט חואן לגשת לאחד מזקני העיירה.

"אנשים זקנים יודעים יותר, כי הם חיים זמן רב" חשב "אולי יתנו לי עצה ואולי אפילו יעזרו לי."

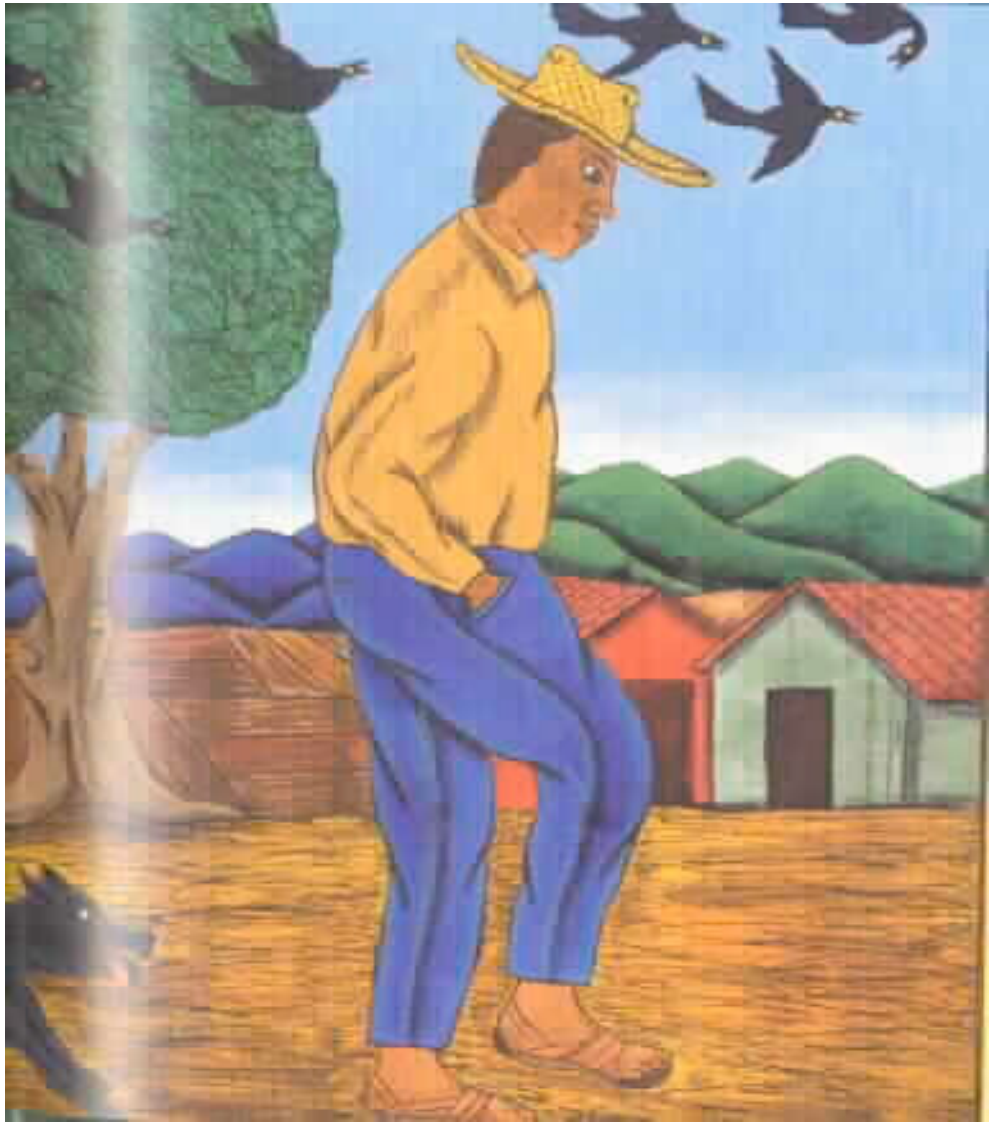

הוא הלך לאיש שכולם קראו לו סבא צ'ון ובירך אותו יפה. הזקן הביט עליו ושאל: "ישבת תחת העץ שלך, חואן?" "אכן" ענה חואן "אבל איך ידעת?" "כשתחיה זמן רב, חואן הקטן, תראה שעל ידי הסתכלות והתבוננות תלמד דברים רבים" ענה סבא צ'ון.

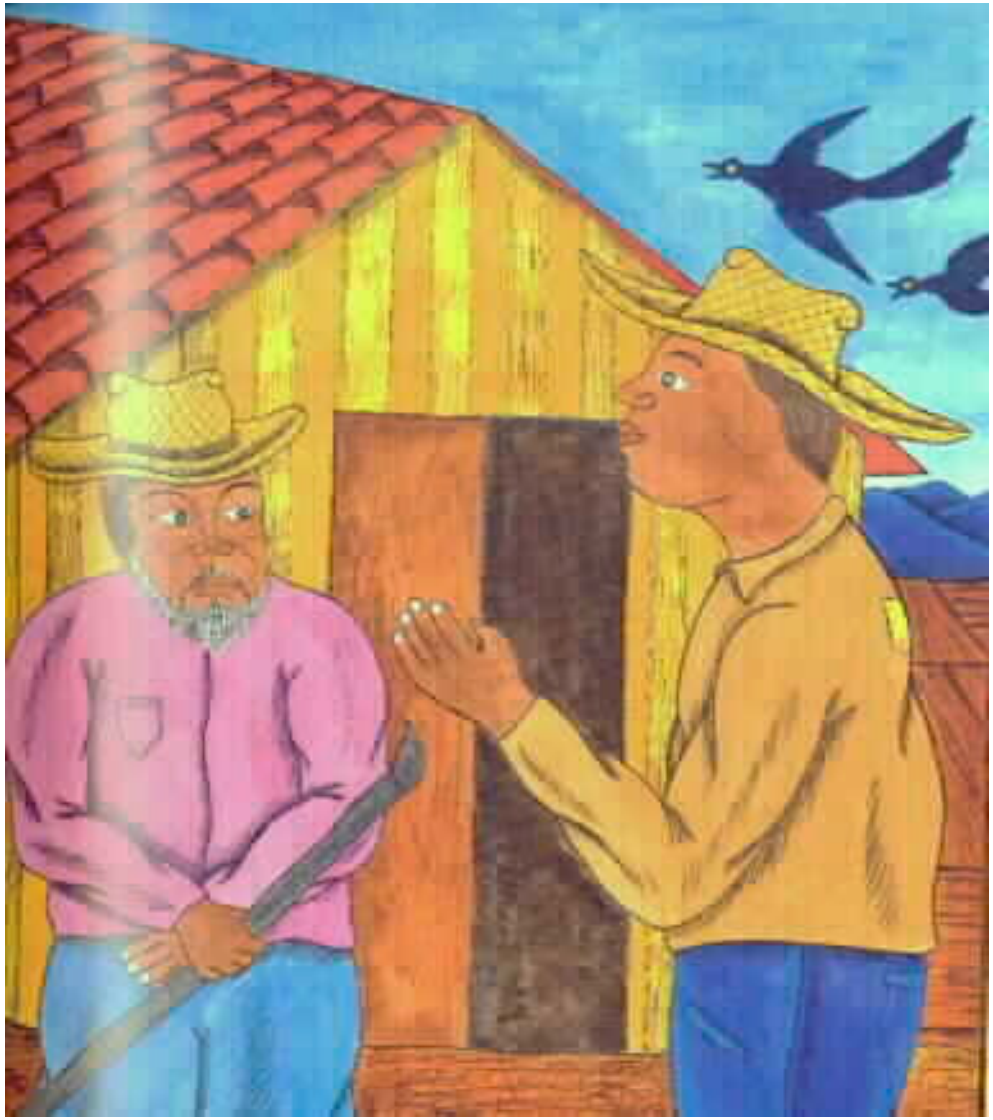

"נכון, אבל בכל זאת, איך ידעת?" שאל חואן "העץ שלי רחוק מאוד מכאן."

"הבט בכובע שלך, חואן, ותראה שציפורים התעופפו מעליך"

צחק סבא צ'ון. אך הצחוק שלו היה ידידותי, לא לעג כמו זה של דון טוביאס.

חואן הבין שסבא צ'ון הוא במצב רוח טוב והוא העז לבקש אצלו חלקת אדמה בהשאלה. "אוכיח לך שאני יכול להיות חקלאי טוב ולגדל יבולים יפים" אמר.

סבא צ'ון הרצין: "אעזור לך" אמר "ואשאיל לך חלקה. אבל תזכור - אם לא תצליח, תצטרך לעבוד אצלי אותו מספר הימים שבהם החזקת את האדמה שלי."

חואן רץ העירה וסיפר את החדשות הטובות, אבל אנשים לא שמחו איתו אלא לעגו.

"עדיף שתעבוד בבית המלאכה שלי, כי לא תצליח לגדל אלא רק עשבים שוטים" קרא הנגר.

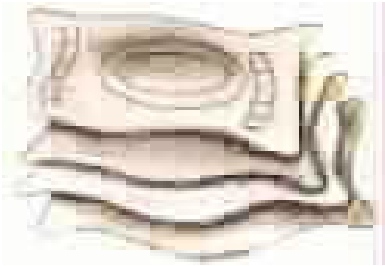

"חבל על זמנך, חואן, מוטב שתבוא לנפחיה" אמר הנפח.

"חדל לחלום, ועזור לי עם שקי הקמח האלה" הוסיף האופה.

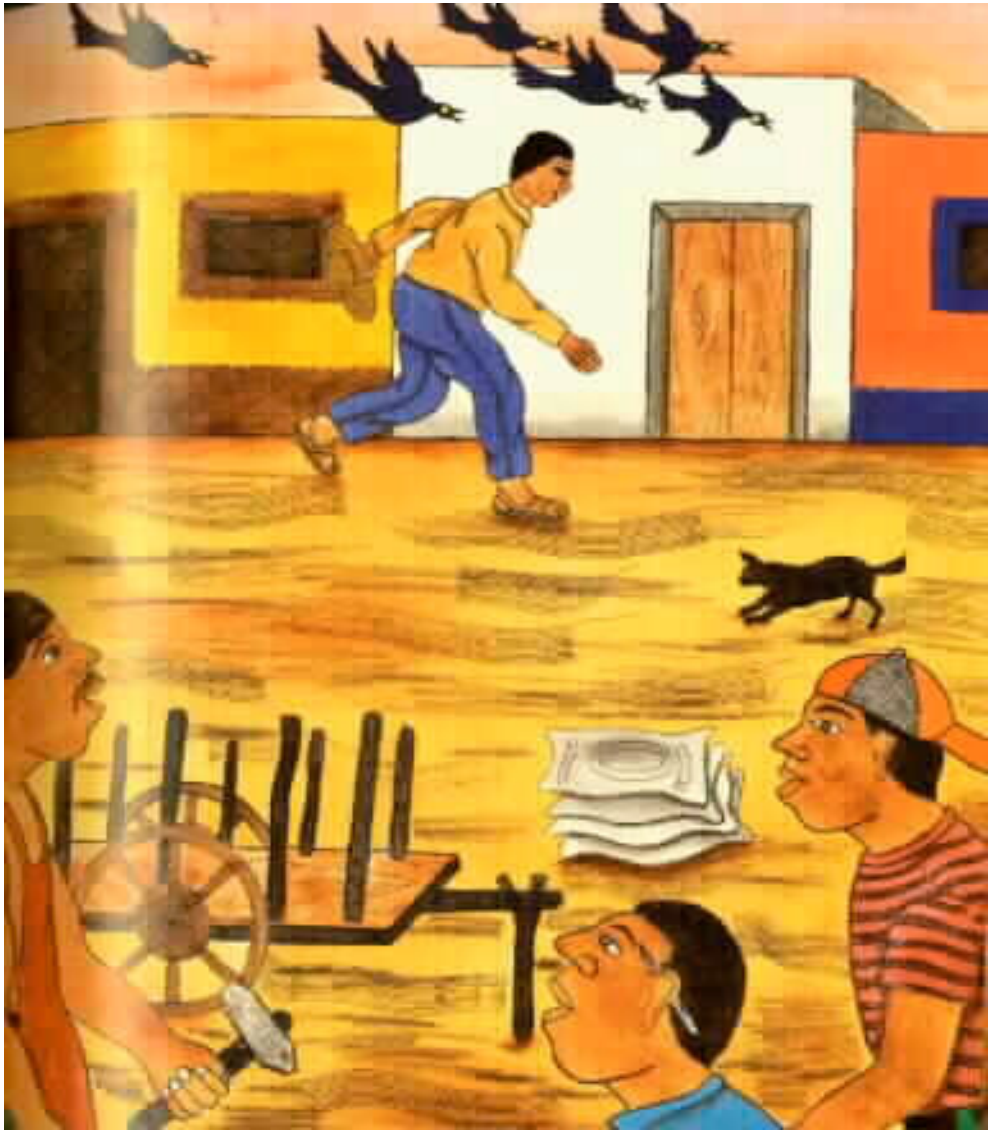

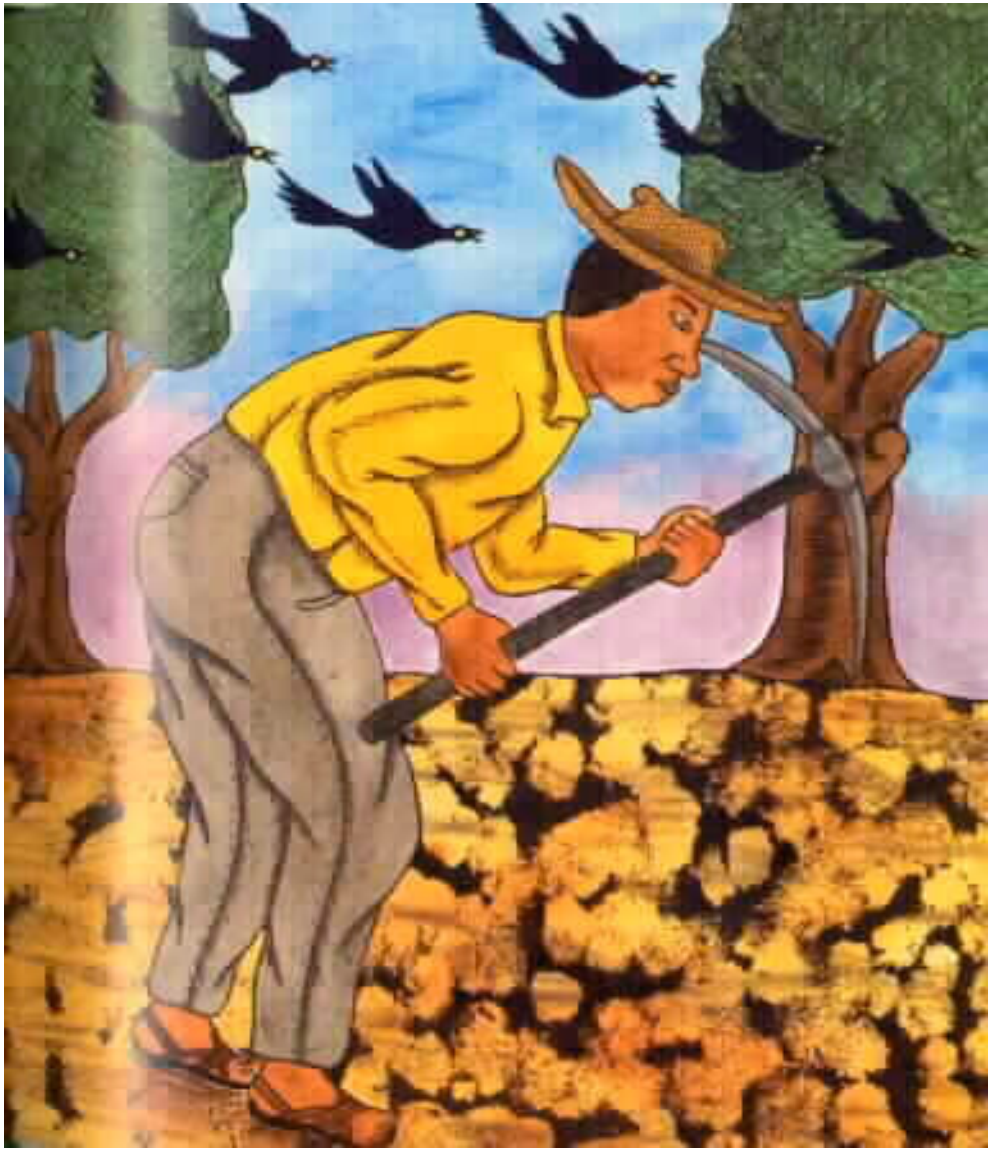

אך חואן החליט שדבר לא יעצור אותו.
הוא התחיל להכין את החלקה לזריעה.
זו הייתה חלקה קטנה מאוד ולא
הבטיחה יבול רב,
אך הוא עבד
כשידידיו
העורבנים מלווים
אותו.
"גם ראשי הוא קטן" חשב חואן "ובכל
זאת הוא מכיל חלומות גדולים."

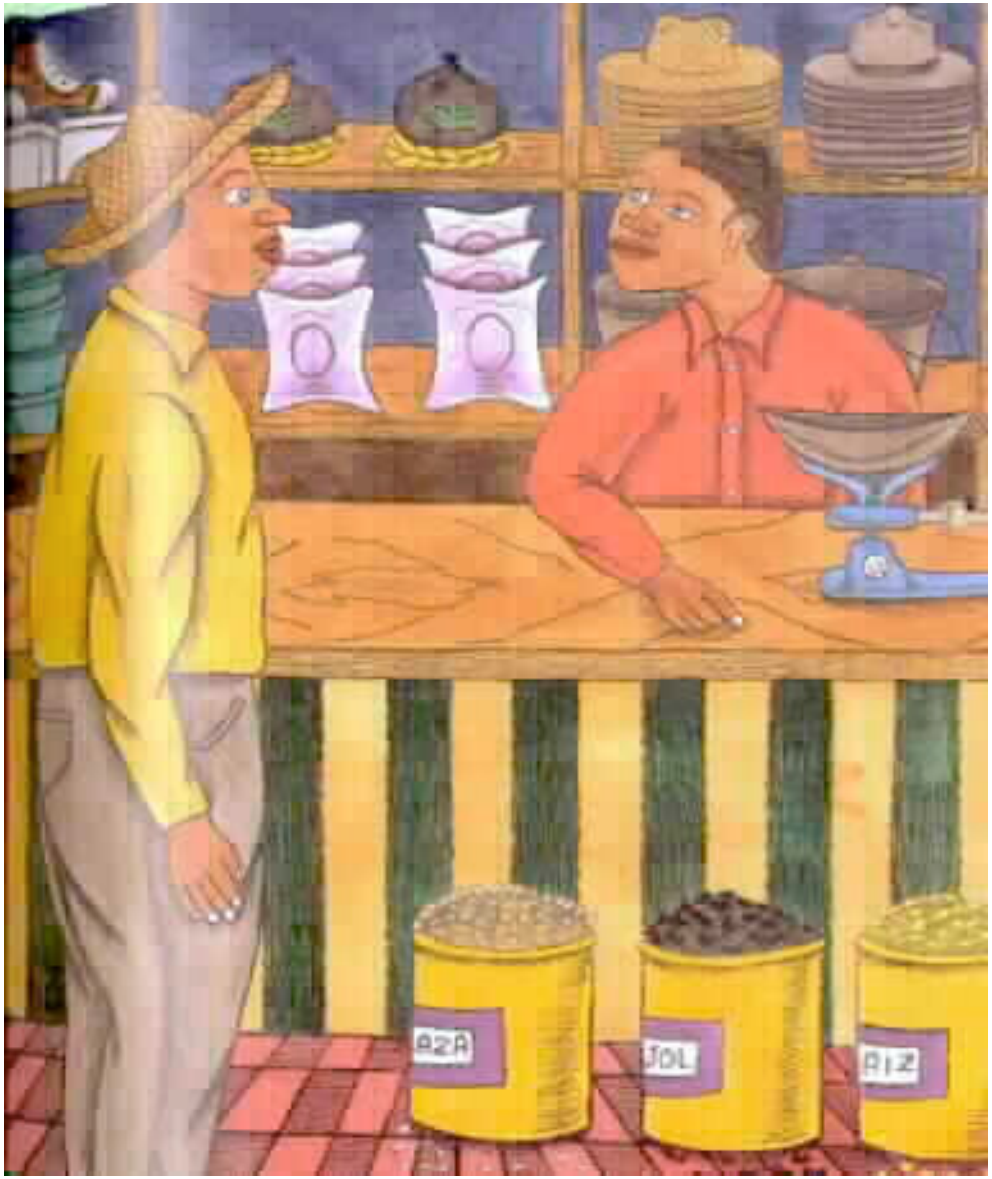

הוא הזדקק לזרעים,
אך לא היה לא כסף
כדי לקנותם. לכן הלך
לחנווני וביקש לקבל
קצת זרעים.
"טאטא מהרצפה את הגרעינים,
שעועית וזרעי דלעת,
וקח אותם לחזירים שלי.
אז, אם תרצה, קח חלק
מהם לעצמך."

חואן שמח, כי עכשיו היה לו כבר מה לזרוע. הוא לא גירש את העורבנים, כפי שעשו איכרים אחרים. להפך, הוא אפילו נתן להם קצת מהזרעים, כדי שלא ירעבו ולא יגנבו גרעינים שזרע. בכל זאת העורבנים היו הידידים שלו, והוא דאג להם.

גרחו ליוותה אותו כל הזמן ואפילו נתנה לו עצות בקול האנוש שלה.

עבר זמן, ועורבנים הדריכו את חואן בעבודתו. כשהצמחים התחילו לנבוט, הופיעו לידם גם עשבים שוטים, אבל העורבנים אמרו לו לא לזרוק אותם, כפי שעשו איכרים אחרים.

"צריך לנטוע אותם בקצוות החלקה" אמרו הציפורים.

כשהחקלאים האחרים ראו זאת, צחקו ממנו: "תחשבו רק, לשמור עשבים שוטים בחלקת האדמה שלך!"

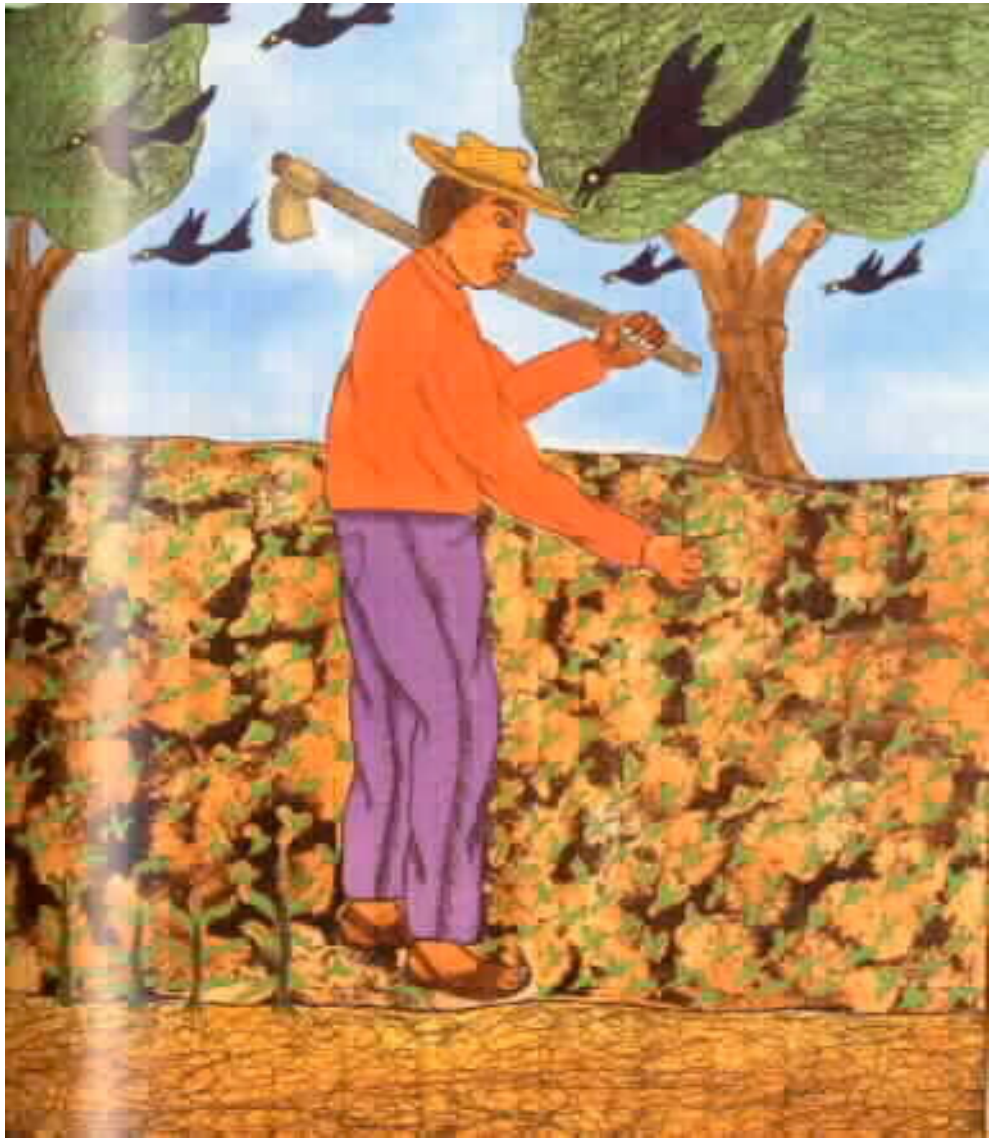

אנשי העיירה היו בטוחים שהוא ייכשל,
ובעונת האסיף ציפו ללעוג שוב לחואן.

אך כאשר חואן הגיע העירה כולם
הופתעו. הוא הביא אתו קלחי תירס
גדולים, דלועים בעלי צבע נהדר
ושעועית יפה.

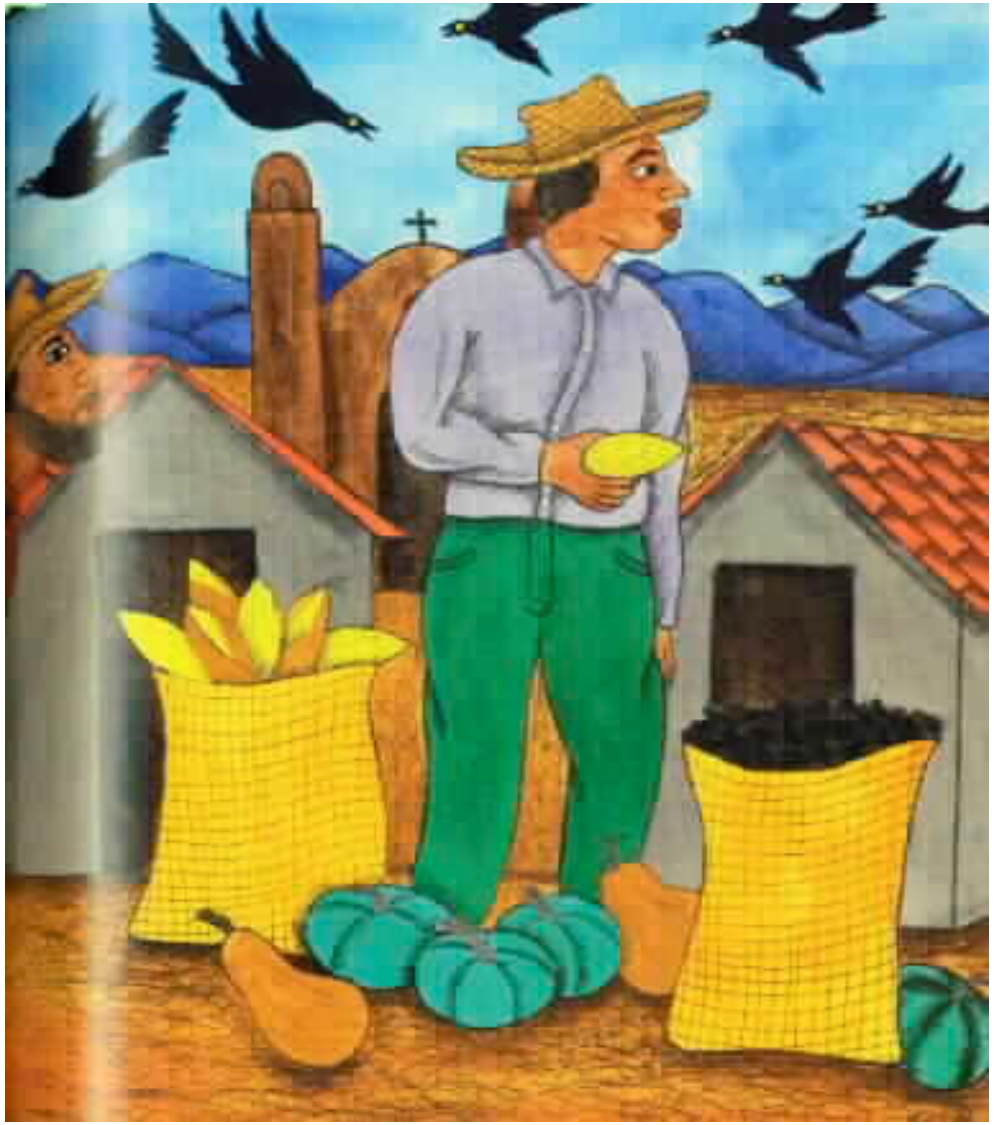

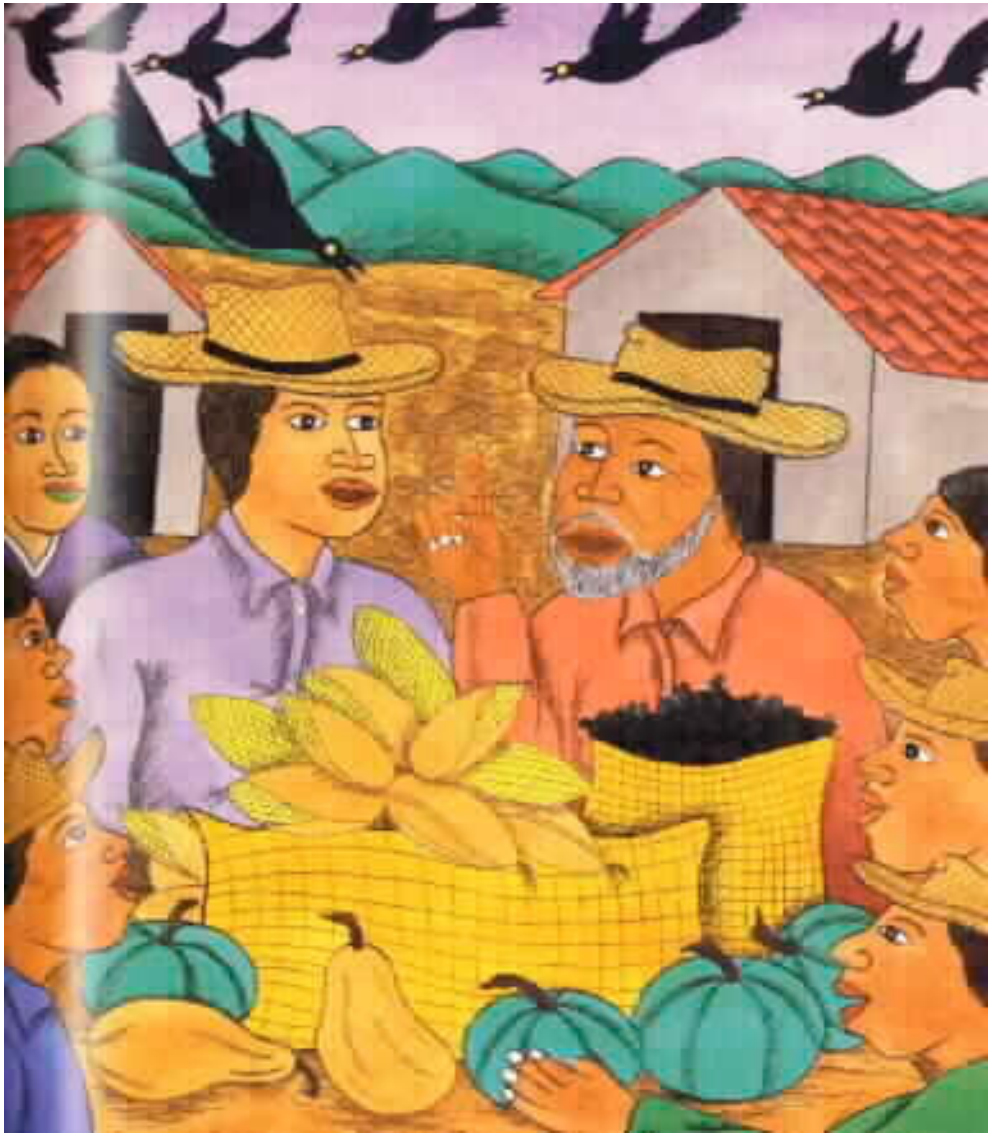

"איך עשית זאת?" שאלו. חואן חייך ואמר "עשיתי זאת בעזרת ידידי העורבנים, ציפורי האסיף. הם לימדו אותי להקשיב לקול הטבע!"

"בוא לעבוד אצלי" קראו כולם "למד אותנו את הסודות שלך!"

אבל סבא צ'ון אמר להם: "לא! חואן לא יעבוד אצל אף אחד, כי אני נותן לו עכשיו את האדמה שהוא עיבד בהצלחה כזו."

אחרי שמכר את היבול בכסף טוב, חזר חואן, ביחד עם סבא צ'ון לחלקת האדמה הזעירה שלו. הזקן שאל אותו מה סוד הצלחתו.
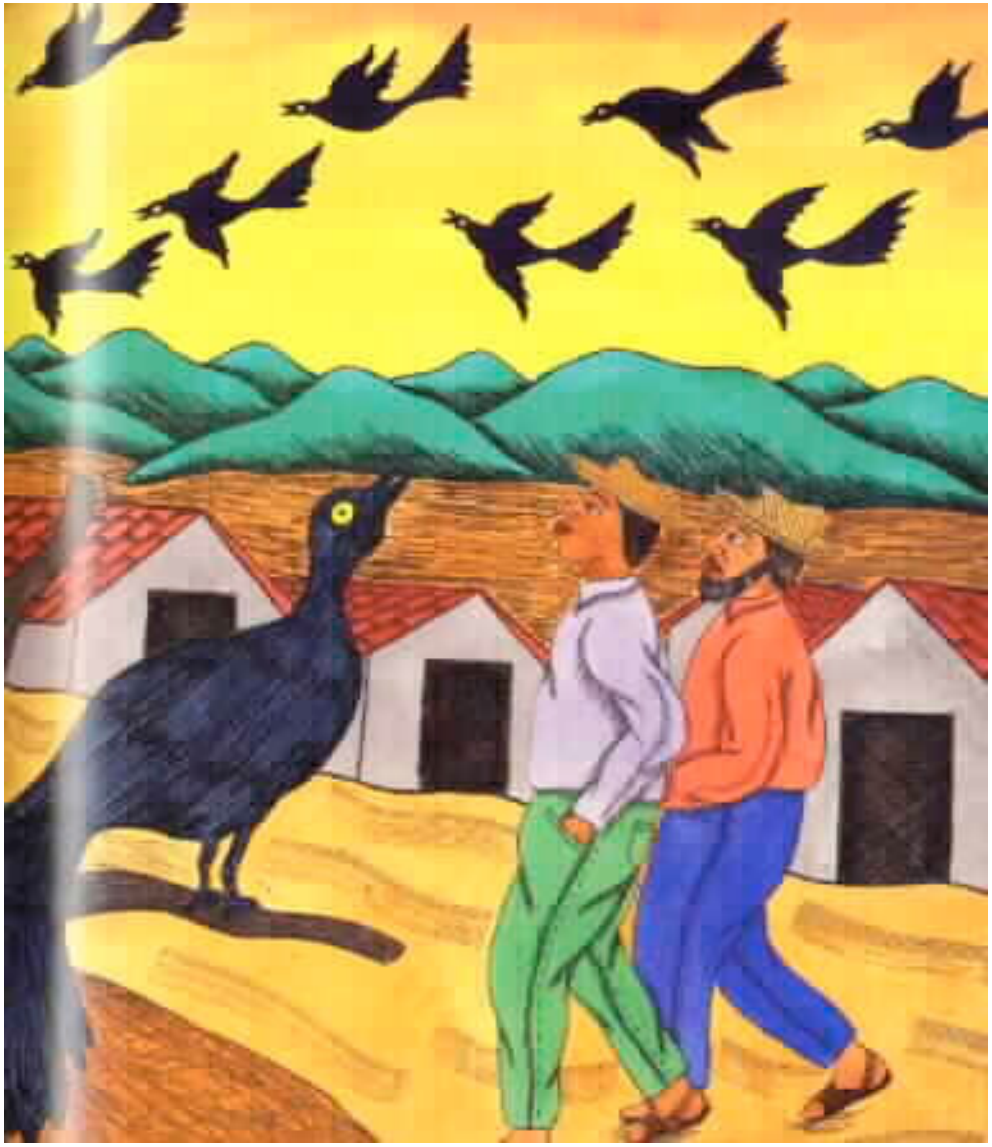
"העורבנים לימדו אותי שכל הצמחים הם כמו אחים ואחיות" ענה חואן "אם תפריד ביניהם הם יהיו עצובים ולא יצמחו טוב. אבל אם תכבד אותם ותתן להם לחיות בקרבה, הם יגדלו שמחים ומרוצים."